

odborné otázky. Okolnost znalci potvrzená je podle toho, co uvedeno, pro otázku viny závažná, neboť, kdyby byla zjištěna ve smyslu znaleckého posudku, nemohl by obžalovanému Vilému Z-ovi býti přičítán zločin podle druhého odstavce § 157 tr. zák. V tom, že nalézací soud tuto pro výrok o vině závažnou okolnost vůbec nezjistil, pokud se týče zjistil způsobem vadným, dlužno spatřovati důvod zmatku podle § 281 čís. 5 tr. ř.

Zmateční stížnost obou obžalovaných jest odůvodněna i v tomto dalším směru: Nalézací soud správně vychází z názoru, že se vztažení ruky musí státi v úmyslu nepřátelském a zjišťuje v rozsudkových důvodech rozbořem jednotlivých průvodů u obou obžalovaných, že se proti zraněnému Oskaru M-ovi dopustili vztažení ruky, a to, jak si nalézací soud ustrojuje příběh podle svého dohadu jako místně i časově možný a pravděpodobný, tím způsobem, že nejprve obžalovný U. mrštil Oskarem M-em na dveře, že M. upadl na to na zem, a že obžalovaný Vilém Z. ho na to kopl botou. Nalézací soud však nezjišťuje a blíže nedoličuje, že se toto možné vztažení ruky obou obžalovaných stalo v úmyslu nepřátelském, ač právě tato pro otázku viny podstatná okolnost vyžadovala podle povahy případu zevrubnějšího rozboru, ježto oba obžalovaní popírají, že se do rvačky vmísili v úmyslu, by s bratry M-ovými zle nakládali, a dokazují svědky, že, pokud do ní zasáhli, učinili tak bez jakéhokoliv úmyslu nepřátelského jen k vůli tomu, by zamezili rvačku nebo jí učinili přítrž, a když zejména obžalovanému U-ovi zraněný Oskar M. dosvědčuje, že na něho ruku ani nevztáhl, a dále potvrzuje, že upadl na zem přes něčí nohy. Nedostatek tohoto zjištění nelze ospravedlniti ani tím, že se vztažení ruky stalo při rvačce a že tudíž již proto musí býti usuzováno na úmysl nepřátelský, neboť, by bylo lze z tohoto hlediska na nepřátelský úmysl usuzovati, musilo by jako nutný předpoklad býti zjištěno, že se obžalovaní do rvačky vmísili a jí se účastnili právě k vůli tomu, by se soupeři zle nakládali. Z toho důvodu jest napadený rozsudek ohledně obou obžalovaných stížen zmatkem podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. a důsledkem toho bylo, aniž je třeba obírat se dalšími uplatněnými důvody zmatečnosti, rozsudek ohledně obou obžalovaných jakožto zmatečný zrušiti a věc podle § 288 čís. 3 tr. ř. odkázati na soud první stolice k provedení nového hlavního přelíčení a k novému rozhodnutí.

Čís. 3077.

Telegrafy (zákon ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924).

Pro otázku viny s hlediska § 24 (1) zákona nezáleží na tom zda, měl pachatel vědomí nebo úmysl tajiti a ukrývati stanici před úřadem, zda chtěl se státi jejím vlastníkem, ji dřížeti a podržeti čili nic; stačí, že ji nedovoleně přechovával, ať to činil z jakéhokoliv podnětu a z jakéhokoliv pohnutky; pojem »míti u sebe«.

(Rozh. ze dne 4. února 1928, Zm I 579/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 25. června 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným přechováním podle § 24 (1) zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti čís. 5 a 9 a) § 281 tr. ř. Zrušovací soud zabýval se především hmotněprávním důvodem čís. 9 a) § 281 tr. ř., poněvadž z toho, co k tomuto bodu bude uvedeno, vysvitne zároveň bezdůvodnost formálních výtek stěžovatelových podle čís. 5 § 281 tr. ř. Po této stránce namítá stěžovatel, že byl odsouzen neprávem, poněvadž prý jeho činnost, zjištěná v rozsudku, nenaplnuje pojem »přechovávání« ve smyslu § 24 zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924. Zmateční stížnost má za to, že mluvnický a etymologický výklad slova »přechovávání« dává jiný smysl, než vyjadřuje v německém překladě slovo »aufbewahren«, že totiž pravému smyslu slova odpovídá německé »verhehlen«, že »přechovávání« znamená úmyslné ukrývání, tajezení. Také prý přísné tresty, stanovené v § 24, nasvědčují tomu, že úmyslem zákona nebylo trestati z fiskálních důvodů každého, kdo bez povolení »má u sebe« radiové zařízení, nýbrž jen posluchače neoprávněné a toho, kdo radiové zařízení ukrývá a tají, a tak chrániti státní zájmy proti zneužití radiových zařízení. Z tohoto výkladu usuzuje zmateční stížnost, že není trestným, kdo neměl úmyslu, přístroj držeti, podržeti, jej tajiti, jak tomu bylo v souzeném případě, kde obžalovaný jen z ochoty u sebe podržel přístroj, jež svědek S. nemohl s sebou vzíti zpět pro špatné počasí. Než zmateční stížnosti nelze dáti za pravdu. V § 3 odst. (2) podává zákon sám autentický výklad pojmu »přechovávání«, pravě, že jím jest rozuměti všechny případy, kde osoba fysická nebo právnická má u sebe zařízení radiotelegrafní a radiotelefonní, vyjímajíc případy v zákoně výslovně uvedené, které tu nepřicházejí v úvahu. Pojmu »míti u sebe« však odpovídá podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu již skutkový stav, záležející v tom, že někdo má u sebe vlastní nebo cizí zařízení onoho druhu, aniž záleží na podnětu, z něhož k tomu došlo, nebo na účelu tohoto stavu a aniž sejde na době, po kterou se tak děje. Zmíněný autentický výklad zákona je jedině rozhodným a nesejde na tom, zda má snad slovo »přechovávání« i smysl »ukrývání«. Pro odchylky a omezující výklad zmateční stížnosti nemluví však ani úmysl zákona, pokud je zjevným z jeho materiálů; vždyť práva ústavně právního výboru senátu k uvedenému zákonu samotna zdůrazňuje, dokládajíc své stanovisko obšírnými věcnými úvahami zájmem státu diktovanou přísnost zákonných předpisů, a nebyl by proto příliš omezující výklad pojmu přechovávání ani v úmyslu zákonodárcově ani v tendenci zákona, zejména, když nemůže býti pochyby, že by pak mohl býti snadno obcházen zákon na škodu zájmu státního, jenž vedl k jeho usnesení. V souzeném případě jest zjištěno, že obžalovaný měl u sebe bez úředního povolení 6lampovou radiovou přijímací stanicí od 9. prosince 1926, kdy si ji dal postaviti Štěpánem S. až do

17. prosince 1926, kdy zažádal a také ihned dostal úřední povolení. Zda měl při tom vědomí nebo dokonce úmysl tajiti a ukrývati stanici před úřadem, zda se chtěl státi jejím vlastníkem, ji držeti a podržeti čili nic, jest lhostejno; pro otázku viny stačí, že ji nedovoleně přechovával ve smyslu vyloženém, ať to činil z jakéhokoliv podnětu a z jakékoli pohnutky. V důsledcích toho nelze důvodně vytýkati rozsudku neúplnost podle čís. 5 § 281 tr. ř. potud, pokud se neobíral obhajobou obžalovaného při hlavním přelíčení, že neobjednal radiový aparát, ani seznáním svědka Štěpána S-a, že H-ová jako nevěsta určila aparát za svaatební dar pro svého nastávajícího manžela, že S. jej přinesl obžalovanému za účelem předvedení (postavení), a že jej jen pro špatné počasí nevzal zpět, nýbrž ponechal v bytě obžalovaného, kdežto o koupi aparátu, která prý dodnes není uzavřena, se mluvilo teprve později; vždyť všechny tyto okolnosti jsou podle toho, co bylo uvedeno, pro otázku viny nerozhodny.

Čís. 3078.

Okolnost, že zloděj byl při krádeži opatřen zbraní (nebo jinými nástroji nebezpečnými osobní bezpečnosti) je skutečností, kterou se krádež podle § 174 I a) tr. zák. stává zločinem nehledíc na částku již z povahy činu. Okolnost ta tvoří součást samotné skutkové podstaty zločinné krádeže a nepřichází proto v úvahu jako pouhá přitěžující okolnost ve smyslu § 322 tr. ř., jenž má na zřeteli jen ony přitěžující a polehčující okolnosti, které jsou jako takové v zákoně jmenovitě uvedeny (§ 344 čís. 12 tr. ř.).

Reální souběh zločinu podle § 174 I a) tr. zák. se zločinem podle § 98 b) tr. zák.

Při krádeži nevinkulované vkladní knížky řídí se hodnota toho, co bylo ukradeno, výší vkladu v době krádeže.

Porušení ustanovení § 331 tr. ř. není důvodem zmatečnosti; ustanovení § 330 tr. ř. jest chráněno sankcí zmatečnosti jen pokud přikazuje přečtení otázek vrchním porotcem.

Ustanovení posl. odst. § 330 tr. ř. má na mysli odstranění chybného údaje, jenž se dostal do výroku pouhým nedorozuměním; pod pojem »nedorozumění« jest tu zahrnouti nejen nesprávnosti formální, nýbrž i nesprávnosti materiální, t. j. každý projev porotců, který se s jejich vůlí neshoduje.

(Rozh. ze dne 6. února 1928, Zm I 774/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Plzni ze dne 14. listopadu 1927, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem dílem dokonané dílem nedokonané krádeže podle §§ 8, 171, 173, 174-I a), II a), c), 176-II a), 179 tr. zák., zločinem veřejného násilí podle § 98 b) tr. zák. a přestupkem § 32, 36 zbroj. pat.